

Tar Károly

Felelet a nem-re

Egy évvel ezelőtt választott — vagy nem választott — az ország: öt millió, a határon kívül élő, magyart szíven ütött a népszavazás eredménye.

„Az nem lehet...”, hogy a **nem** lehet
a felelet,
s a határon kívüliekben maradt volna csak
magyartudat, összetartozás-érzés,
a vérszerződés szentséges tisztelete.

A zsibbadt nép megtagadta önmagát.
Az irigy kisszerűség elnemzetlenített
hínárjában magát felejtí Pató Pál úr,
és magával „szórakozik” „elnézést” szajkózva,
háromnegyed ország, himnuszunkkal
most Isten áldását kérve, ájtatosan.

Ugyan már, kik voltak szülei, tanítói,
példaképei alulművelt seregeteknek?
Mely szemináriumokon tanultátok
a magatok-felejtést, s foghíjas történelmetek?

Felmenőink sírjukban forgolódnak,
az utánunk jövők szégyenkezhettek
halálukig, ti nemzetgyilkosokat bambán
pártoló, sunyi otthonmaradók!
Nem-emberek, magyarság-tagadók,
globalizált pitiánerek, befogadott
idegenek késői, satnya leszármazottjai.

Magyarország magyarság nélkül?!
„Az nem lehet...” Ez nem lehet!
De van, és lesz még magyarság
— „ahogy lehet” — anyaország nélkül?!
A **nem**-re most sem lehet más,
nincs sajtóbb, magyarabb felelet.

Lund, 2005. december 5.